

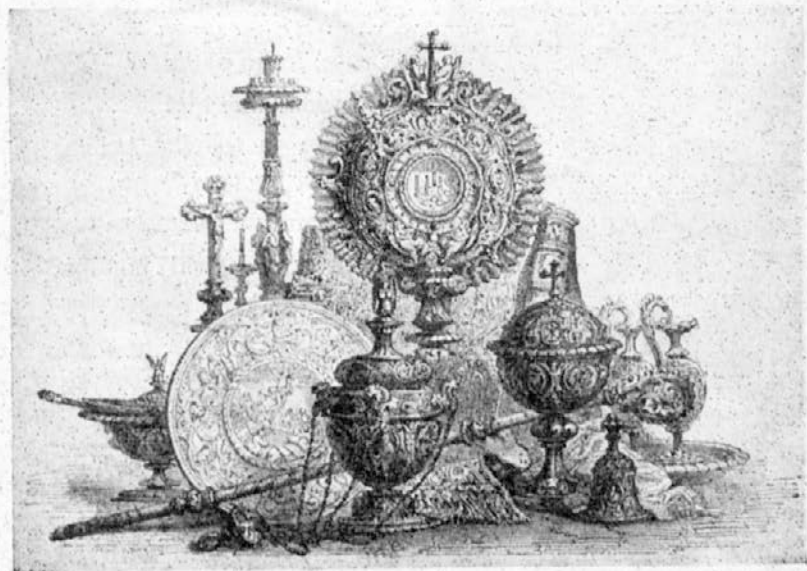

LUKRA Z NEBA
V E R S K I • L I Š T • Z A • M L A D I N O

LETO V

1934/35 JUNIJ

ŠTEV. 10

Največja skrivnost — vseh vernih sladkost
pred nami stoji:
monštranca v lepoti kraljevski žari.

Pesem sveti Hostiji

Dragocena umetniška monštranca
iz Solothurna.

Sestrice ljubljene,
pevajmo pesmice
Hostiji sveti v pozdrav.
Z belimi cvetkami,
z zlatimi rožami
venčajmo Kralja višav.

Pridi k nam, Hostija,
s soncem ovenčana,
stopi v monštranci med nas.
Vneti te molimo
in se ti klanjamo
v ta evharistični čas.

Čujte, kako zvoní!
V radosti vse kipi.
K nam je tolažba prišla:
Hostija blažena,
z zlatom ozaljšana —
Kristus, naš Kralj iz neba.

Angeli spremljajo
Hostijo milostno,
srečo človeških rodov.
Zdaj je med nami raj,
božjih domov sijaj,
svetih nebes blagoslov.

»EVHARISTIČNI CVETOVI« je knjižica s tremi krasnimi igrami
in deklamacijami, ki jo je napisal urednik »Lučke«. Stane komaj 6 Din.
Naroča se: Anton Sfiligoj, Sv. Petra c. 2, Ljubljana.

Dragocena monštranca

Umetnost je vedno služila predvsem olepšanju bogoslužja. Gradila je prve oltarje in prve cerkve — in celo v katakombah je skušala dati umetnost preprostim stenam in grobovom vsaj nekaj lepote in veličastja.

S časom pa so postajale hiše božje vse lepše in vse bolj okrašene. Zaeno so se prvi mojstri umetniki kosali med seboj, kdo bo lepše napravil lepši domek in prestol Jezusu v Sv. Rešnjem Telesu.

Pred seboj imate sliko prekrasne monštranca v Solothurnu na Oger-skem. Delal jo je mojster Jakob Läublin iz Nemčije in sicer več let, tako, da jo je dokončal l. 1697.

Na zlatem podstavku stoji angel iz čistega zlata, ki nosi celo drevo, med listi se bleste dragi kameni s katerimi je vsa monštranca kar posuta. Vmes je devet medaljončkov, kjer so vrezani glavni dogodki iz Jezusovega življenja. Steklo je izrezano v obliki srca in nad srcem je krona za Jezusa v beli hostiji skritega. Visoko pri vrhu je prestol Boga-Očeta in pod Njim Sv. Duh. Pod hostijo pa sedi na tronu Mati božja. — Okoli srca pa plavajo angelčki s sulico, žebli, trnjevo krono in križem. Vse je čudovita pesem iz zlata v slavo evharističnemu Jezusu.

Rdeči »Jezusovi dnevi«

Junijski številki »Lučke« smo priložili »Jezusove dneve« rdeče barve. Ti lističi niso za junij ampak za julij. Izpolnajte jih v mesecu **juliju**, ki je posvečen predragoceni Gospodovi Krvi; darujte ves mesec julij vaše žrtve v ta namen, da bi obrodil ljubljanski evharistični kongres **trajne sadove** za duše.

Julijske lističe lepo shranite, da jih boste z majniškimi vred poslali ob koncu leta uredniku »Lučke«.

Kdor želi imeti lističe tudi za junij, jih dobi pri uredniku »Lučke« ali pa pri svojem g. katehetu.

Potrudite se te zadnje dni pred kongresom, da bo vaše nedolžno življenje najlepša priprava na kongres.

M. Elizabeta O. S. U. je napisala prekrasno knjižico: »SLAVA SVE-TI HOSTIJI«, ki vsebuje njene najlepše evharistične pesmi. Lepših deklamacij za otroške akademije si ne morete misliti. — Knjižico dobite v uršulinskem samostanu v Ljubljani.

Živinče se pokloni presv. Rešnjemu Telesu

Sunkoma se obrne k sv. Antonu... kruha pričujočega?»

»Da, veroval bi — vendar le pod pogojem, da ne dam svojemu živinčetu dva dni nobene hrane; tretji dan bi ga pa odvedel sam na trg, kjer bi mu ponudil najizbornejše pšenice. Če bo mula pustila pšenico in bo raje pokleknila pred presveto Evharistijo — potem bom tudi jaz z usti in srcem pokazal vero v resničnost tega zakramenta.«

Sveti Anton je ta pogoj rad sprejel in je vpricho velike množice takole govoril:

»Trdno upam in pričakujem, da bo Gospod uslišal moje molitev; če bi se pa zgodilo, da bi živinče hlastnilo po pšenici, namesto, da bi počastilo najsvetejši Zakrament potem vedite, da morate to pripisovati samo mojim in vašim grehom. Resničnost in svetost najsvetejšega Zakramenta kljub temu ne bo žaljena.«

Čez tri dni je pripeljal ob določeni uri krivoverec svojo mulo vso prestradano na trg, kjer je bila zbrana velika množica meščanov. Iz cerkve je stopil sv. Anton s ciborijem v

roki. Krivoverec pomoli živinčetu pod gobec pehar najizbornejše pšenice, toda žival se ne zmeni za jed, sunkoma se obrne k sv. Antonu, poklekne s prednjimi nogami pred najsvetejši Zakrament in kleči tam nepremično, dokler sv. Anton ne odnese presvetega Rešnjega Telesa v cerkev.

Krivoverec se radi tega velikega čudeža takoj odpove svoji zmoti in se oklene resnice. Vsi navzoči pa so bili v svoji veri potrjeni.

To neumno živinče osramoti vsakega človeka, ki ne izkaže dolžne časti Bogu, skritemu pod podobo belega kruha.

Svetniku bele Hostije

Jezusu pel si
pesmi vesele,
kadar so pasle
ovčke se bele.

Kristus v življenju bil ti je Kralj!
Zdaj ga pa vživaš, srečni Pashal!

Ves hrepenel si
v cerkev stopiti,
pred tabernakelj
sam poklekniti —
stopil je angel prédte z neba:
v roki monštranco zlato ima.

In v samostanu
našel si srečo.
Kristusu dal si
dušo plamečoč.
Pred tabernakljem cele noči
duša z Gospodom ti govori.

Pojmo svetniku
Hostije bele!
Pojmo Pashalu
pesmi vesele!

Naj bi ljubili Jezusa mi,
kakor, Pashal, si ljubil ga ti.

Sv. Pashal pred Najsvetejšim.
(Slikal Val. Metzinger.)

† Kavčič Avgust

(Umrli 12. IV. 1935 v Ljubljani.)

Kar nenadoma nas je zapustil naš ljubljeni bratec in tovariš Gusti. Zajokali so starši, zajokala sta bratec in sestrica, zajokali smo pa tudi mi križarji-dijaki, ki smo rajnega Gusteljna tako zelo radi imeli. Pa Jezus ga je imel še bolj rad, zato ga je pa vzel k sebi. Gusti je bil vzoren Frančiškov križar. V kratki dobi, odkar je hodil k sestankom je pokazal, kako se prizadeva slediti sv. Frančišku. Frančišek pa ga je vodil k Jezusovemu božjemu Srcu.

Križarji dijaki mnogo zanj molimo in večkrat smo že darovali zanj sv. obhajilo. Na grob smo mu položili lep venec in p. voditelj je imel zanj slovesen Requiem.

Ljubi naš Gusti! Mi smo ubožci, ti pa si bogat. Prosi svojega Jezusa, da nas reši siromaštva, nas obogati z bogastvom svoje ljubezni in da potolaži tvoje starše. Vsem križarjem-dijakom pa izprosi, da bo tudi naša pot šla po tvojem zgledu s svetim Frančiškom k ljubemu Jezusu. Tajnik vel. Franč. križarjev.

Prec Marija:

Tri pesmice

Prvo pesemco bom Kralju
večnemu zapela,
in ljubezen svoje duše
bom mu razodela.

Drugo pesemco Mariji
bodem posvetila,
v varstvo Njej popolnoma
bom se izročila.

Tretjo Lučkarjem zapojem,
Lučkaricam vnetim,
vse vas v mislih prav prijazno
mnogokrat posetim.

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Kazen ne izostane.

Do večera sem bil sam in nihče me ni prišel obiskat. Bilo mi je dolgočas, zato sem se zvečer prismoлил poslom, ki so pred hišo počivali po delu in se razgovarjali.

»Če bi bil jaz z gospo, bi tega vražjega osla takoj spodil,« je rekel kuhar.

Hišna: »Pa je zares vedno bolj hudoben. Le pomislite, v kašno nesrečo je pahnil ubogega Gusteljna; malo je manjkalo, da ga ni ubil ali pa utopil, kar bi ne bilo nič manj hudo.«

Sluga: »In kako se je ta grda oslovska dlaka potem še veselila! Kako je dirkal, od veselja skakal in rigal, kakor da bi bil izvršil ne vem kakšno dobro delo!«

Hlapec: »Nič ne skrbite, jih bo že dobil. Toliko batin mu naložim za večerjo, da jih bo sit.«

Sluga: »Pazi se! Če izve gospa —«

Hlapec: »Kako naj izve? Ali misliš, da ga bom vpričo gospe pretepal? Mirno počakam, da bo v hlevu.«

Sluga: »Lahko boš dolgo čakal. Ta žival sme delati vse po svoji glavi in včasih se vrne zelo pozno.«

Hlapec: »No, če me bo dolgo jezil, ga bom že znal tudi zoper njegovo voljo spraviti v hlev, ne da bi kdo opazil.«

Hišna: »Radovedna sem, kako; začel bo tako tuliti in rigati, da bo spravil vso hišo pokonci.«

Hlapec: »Nič se ne boj! Tako mu bom sapa ustavil, da še dihati ne bo upal.«

Vsi so se zasmeli in odšli vsak po svojem delu. Zdeli so se mi zelo hudobni in strašno sem bil jezen. Premišljeval sem, kako bi se odtegnil kazni, ki me je čakala. Najraje bi se vrgel nanje in jih ogrizel, pa se nisem upal, ker sem se bal, da bodo leteli h gospe in me tožili, ona se bo pa naveličala vseh pritožb in me zapodila. Ko sem tako tuhtal, je hišna rekla hlapcu, kako hudobno da jih gledam.

Hlapec je vzdignil glavo, vstal, odšel v kuhinjo, pa se takoj vrnil, kakor da hoče iti v hlev; ko pa je stopal mimo mene, mi je vrgel na vrat zanko. Jaz sem vlekel nazaj, da bi vrv utrgal, on pa naprej, da bi me odgnal v hlev. Tako sva vlekla vsak na svojo stran, pa bolj ko sem vlekel, bolj me je vrv davila. Že takoj spočetka sem poskušal rigati, pa ni šlo; komaj sem dihal in bil sem prisiljen iti za hlapcem, ki me je vlekel v hlev. Posli so hlevna vrata na široko odprli. Ko so me tako spravili v hlev, so mi takoj natakneli uzdo in sneli vrv, ki me je davila. Hlapec je pa vrata skrbno zaprl, pograbil voznikov bič in me jel neusmiljeno natepavati in prav nihče se ni zame potegnil. Rigal sem in rigal in klical na pomoč, a moji mladi gospodarji me niso slišali in zlobni hlapec me je pokoril za vse hudobije, ki mi jih je očital. Ko se je končno utrudil, me je vse tako strašno bolelo in sem bil tako globoko po-

nižan, da vam ne morem povedati. Nato sem začel razmišljati in spoznal sem, da sem svojo kazen pošteno zaslužil.

Naslednji dan so me precej pozno izpustili iz hleva. Zelo me je mikalo, da bi hlapca ugriznil v lice, a zopet sem se zbal, da me ne bi spodili in ga nisem. Stopil sem torej proti hiši, kjer so se igrali otroci in se živahno razgovarjali.

»Glejte, hudobni Sivce gre«, reče Pepca, ko me zagleda. »Zapodimo ga, če ne nas ugrizne ali pa si izmisli kakšno hudobijo kakor za ubogega Gusteljna!«

Katka: »Kaj je pa zdravnik prejle atu povedal?«

Pepca: »Rekel je, da je Gustelj hudo bolan; ima vročino in se mu že blede —«

Jakec: »Blede? Kaj je to?«

Pepca: »To je takrat, če ima kdo tako hudo vročino, da več ne ve, kaj govori; nikogar ne pozna in vidi polno reči, ki jih nikjer ni.«

Lojzek: »Kaj pa Gustelj vidi?«

Pepca: »Zmerom misli, da vidi Sivca, ki hoče planiti nanj in ki ga grize in brca. Zdravnika zelo skrbi. Očka in stric so pri njem.«

Magda: »Joj, kako grdo je Sivček naredil, da je šel ubogega Gusteljna vreč v gnusno greznico!«

»Da, gospod, to je strašno grdo!« zavpije Jakec proti meni. »Le poberi se, hudobnež! Ne maram te videti!«

»Jaz tudi ne, jaz tudi ne, jaz tudi ne, da veš!« so začeli vpiti otroci kar od kraja. »Poberi se! Mi te ne maramo več!«

To me je strašno potrlo. Torej vsi, prav vsi, celo moj Jakec, ki sem ga vedno tako pristrčno ljubil, vsi me podijo in sovražijo!

Pustil sem družbo in napravil par korakov, potem pa se obrnil in pogledal otroke s tako žalostnim očesom, da je Jakca v srce ganilo. Stelkel je k meni, mi objel glavo, me pobožal in rekel:

»Poslušaj, Sivček! Zdaj te res nimamo radi, a povem ti, da te bomo zopet ljubil kakor prej, če se poboljšaš.«

»Ne, ne, nikoli več tako kakor prej, preveč je hudoben!« so zavpili vsi otroci.

»Ali vidiš, Sivček, ali vidiš, kako daleč zabrede, kdor je hudoben?« reče mali Jakec, držeč roko na mojem vratu. »Zdaj spoznaš, da te nihče noče več ljubiti. Toda jaz,« mi pošepeta na uho, »jaz te še vedno nekoliko ljubim, in če ne boš hudoben, te bom ljubil zelo, čisto tako kakor prej.«

Hinko: »Pazi se Jakec in ne hodi mu blizu! Če te ugrizne ali pa brcne, te bo zelo bolelo.«

Jakec: »Kaj še! Nas, vem, da ne bi ne ugriznil ne brcnil.«

Hinko: »Le zakaj ne? Ali ni Gusteljna dvakrat vrgel?«

Jakec: »Gusteljna že, seveda. Pa to je čisto nekaj drugega; njega ni maral.«

Hinko: »Pa zakaj ga ni maral? Ali mu je Gustelj kaj storil? Ravno tako lahko se na celem izmisli, da tudi nas ne mara.«

Jakec ni vedel, kaj bi odgovoril, ker res ni bilo kaj odgovoriti. Samo z glavo je zmajal, se še enkrat obrnil k meni in me prijazno pobožal, kar me je ganilo do solz. Ker so me vsi drugi zavrgli, mi je ljubezen malega

Jakca bila toliko bolj dragocena in prvič se mi je v srce prikradlo kesanje. Ves nemiren in zaskrbljen sem bil, ko sem mislil na Gusteljnovu bolezen. Popoldne so mi povedali, da mu je hujše in da je zdravnik v skrbeh za njegovo življenje. Moji mladi gospodarji so ga proti večeru zopet obiskali in sestrične so nestrpno čakale, kdaj se vrnejo. »Kako je? Kako je?« so vpile, ko so jih od daleč zagledale. »Ste kaj izvedeli? Kako gre Gusteljnu?«

»Oh, zanič,« odvrne Peter, »malo bolje pa vendarle.«

Hinko: »Njegov ubogi oče se vsem smili; joka in ihti in Boga prosi, da bi mu pustil sina. Tako ginljivo je govoril, da nisem mogel zadržati solz.«

Betka: »Tudi mi bomo vsi zanj molili pri večerni molitvi, kajne da ste vsi za to?«

»Seveda in prav iz srca radi,« odgovorijo obenem.

Magda: »Ubogi Gustelj, morda bo pa vseeno moral umreti!«

Katka: »Joj, ubogemu očetu se bo od žalosti zmešalo, ko ne bo imel nobenega otroka več.«

Betka: »Kje pa je Gusteljnova mama, da je nikoli ne vidimo?«

Pepca: »Kako naj jo vidimo, ko je pa že deset let v grobu!«

Hinko: »Ali ni čudno, da je tudi ta uboga žena utonila, ko je na izletu padla iz čolna v vodo?«

Betka: »Kaj? Utonila je, praviš?«

Pepca: »Ne čisto. Iz vode so jo potegnili takoj, a bila je tako razgreta in voda tako mrzla, da je od prehlada in strahu dobila vročino in se ji je zmešalo, prav kakor zdaj Gusteljnu, no in čez teden dni je bila mrtva.«

Katka: »Moj Bog, moj Bog! Kaj bo, če se tudi z Gusteljnom tako zgodi!«

Betka: »Zato pa pravim, da moramo zanj pridno moliti. Morda nas bo Bog uslišal in mu vrnil zdravje.«

Magda: »Kam je šel Jakec?«

Katka: »Pravkar je bil še tukaj. Najbrž je šel v hišo.«

Ubogi fantek pa ni odšel v hišo, ampak je za nekim zabojem pokleknil, si obraz pokril z rokama ter jel moliti in jokati. Joj in kdo je bil kriv, da je Gustelj tako hudo bolan, da je nesrečni oče v takšnih skrbeh in da moj dobri Jakec tako bridko plaka? Jaz, da jaz in nihče drugi! Groza! Ta misel me je pretresla do dna srca. In rekel sem si sam pri sebi: »Ne bi se bil smel maščevati zaradi Buteljčka! Kaj mu naj Gusteljnova nesreča pomaga? Ali je bil zato moj prijatelj zame kaj manj izgubljen? Res sem se zmaščeval, pa kaj sem s tem dosegel? Samo to, da se me vsi bojijo in me sovražijo!«

Naslednji dan sem nestrpno čakal, da bi o Gusteljnu kaj izvedel. Zares sem kmalu slišal, kako je z njim. Jakec in Lojzek sta me upregla pred voziček, da se peljeta k njemu. Ko smo dospeli tja, smo pravkar srečali strežaja, ki je tekel po zdravnika. Ta nam je povedal, da je bilo Gusteljnu ponoči zelo slabo, da ga je zvijala božjast in da se je oče strašno bal zanj. Jakec in Lojzek sta počakala zdravnika, ki je takoj prišel in jima obljubil, da jima že pove, kako je z Gusteljnom.

Čez pol ure je prišel iz hiše.

»Gospod doktor, kako je, kako mu gre?« sta hitela vpraševati Jakec in Lojzek.

Zdravnik: »Ni tako hudo, ni hudo otroka moja, saj jaz sem pričakoval še kaj hujšega.«

Lojzek: »Ali božjast ni nevarna?«

Zdravnik: »Ne, prišla je odtod, ker so bili živci preveč razdraženi in od hudega razburjenja. Dal sem prašek, to ga gotovo pomiri.«

Jakec: »Kajne, gospod doktor, vas nič ne skrbi, da bi morda moral umreti?«

Zdravnik: »Ne, ne, ne, tako hudo pa ni, zares ne!«

Jakec in Lojzek: »O hvala Bogu in hvala tudi Vam, gospod doktor! Z Bogom! Hiteti morava, da potolaživa bratrance in sestrične, ki jih hudo skrbi.«

Zdravnik: »Čakajte še malo, saj ne gori voda! Ali je tale osel Sivček?«

Zdravnik: »Potem vama pa rečem: Pazita se! Lahko vaju prekucne v jarek, kakor je Gusteljna. Tudi gospe babici recita, naj bi ga prodala. Ta Sivec je nevarna žival.«

Gospod doktor je pozdravil in odšel. Jaz sem bil pa tako začuden in ponižan, da sem kar na mestu stal kakor prikovan, in sta me morala moja gospodarčka trikrat pognati:

»Hi, Sivček, pojdimo! No, Sivček, naprej, nama se mudi! Ja, ali si zaspal, Sivček? Hi, hi!«

Končno sem se zbudil iz zamaknjenja in pretegnil ter brez oddiha dirjal do doma, kjer so nas čakali bratranci in sestrične, strici in tete, očetje in mame.

»Mu je že bolje!« sta zavpila Jakec in Lojzek, nato pa povedala ves pogovor z zdravnikom. Tudi njegovega zadnjega nasveta nista pozabila.

»Ljubi otroci, res je, da Sivček našega zaupanja nič več ne zasluži. Zlasti vam najmlajšim naročam, da ga nič več ne zajahajte. Če pa še eno neumnost napravi, ga dam takoj mlinarju, da mu bo prenašal vreče. Preden ga tako ponižam, ga pa hočem še preizkusiti, morda se pa le še pobješa. V nekaj mesecih se bo že pokazalo.

Jaz sem se še bolj razžalostil in kesal in postal čisto majhen in ponižen. Veliko hudega sem povzročil in hotel sem vse popraviti s potrpežljivostjo in krotkostjo. Počasi bo že bolje. Moj napuh je bil ponižan in mi ni bilo žal.

Naslednji dan so bile vesti o Gusteljnu še boljše. Čez nekaj dni je že začel okrevati in v našem gradu niso več govorili o njem. Jaz ga pa nisem mogel pozabiti, kajti ob vsaki priliki sem se moral spomniti nanj, ko so neprestano ponavljali: »Pazi se pred Sivcem! Le pomisli, kaj je naredil Gusteljnu!«

Nevesta Svetega Duha.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Rešitev uganke v 9. številki »Lučke«:

Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.

Pravilno so rešili: Nežica Medved, Theuerschuh Joško, Ručigaj Ljubica, Pavlič Marica, Svetlin Marica, Plevčak Mirko, Hribar Franc, Brajer Ivan, Vidic Marta, Marolt Milan, Draksler Darinko, Damjanko Valentin, Cijon Franc, Eferl Stanko, zličar Slavko in Tilka, Andrenšek Anton, Kajžar Franc, Berčič Francka, Strle Francka, Korošak Jože, Jazbinšek Francka, Čezvek Marica, Franko Marija, švegelj Mimica, Kosmač Bruno, Tomše Franc, Koštomaj Stanko, Vasil Franc, Golouh Minka, Planinšek Stanko, Hanžič Ivica, Furlan Zinka, Marica Krevl, Kosmelj Anica, Šlander Valčka, Vreš Anica, Zalezina Antonija, Lamut Branko, Penko Rozalija, Breznikar Justi, Grm Franc, Novak Mimi, Česnovar Ivan, Kralj Ivan, Hren Ana, Rus Amalija, Skulj Karolina, žgajnar Francka, Kralj Marija, Presetnik Rezika, Zevnik Kristina, Brodnik Franc, Potočnik Alojzija, Katič Slava, Železnik Slavka, Kokalj Nežka, Balažkovič Lojze, Bergant Milan, Bergant Zora, Golmajer Cenka, štefanič Slavka, Fraš štefka, štefanič Alojz, štefka Lešnik.

Izzrebani so bili sledeči: Theuerschuh Joško, Ljubljana; Vreš Anica, Vel. Lašče; Berčić Francka, Škofja Loka; Golouh Minka, Vič; Vasil Franc, Dol pri Ljubljani; Tomše Franc, Ljubljana in Češnovar Ivan, Dobrepolje.

Glavno nagrado dobi **Theuerschuh Joško**, ostali dobe knjižico »Evharištični cvetovi«.

Visokošpoštovani g. pater!

Opisati Vam hočem sv. misijon v Framu. Minuli teden od 10. do 17. marca smo imeli v Framu sv. misijon. Vsak dan so bile tri pridige, treh č. gg. patrov iz Maribora, Ljubljane in Brezja. Dne 11. marca po šoli so nas č. g. pater iz Maribora poklicali v cerkev. Tam so imeli za nas otroke govor. Potem pa sveto spoved. Drugi dan smo pa skupno pristopili k angelski mizi. Tako, da smo mi otroci prvi v teh svetih dneh v svoje srce prejeli Jezusa. Druge dneve so imeli še drugi stanovi nauke in sveto spoved. Najbolj ganljivo pridigo so imeli č. g. pater iz Maribora. Zadnja dva dni v petek in soboto je bilo izpostavljeno sveto Rešnje Telo. V nedeljo, zadnji dan sv. misijona, je bila ob ½5 pridiga. Po pridigi blagoslavljanje misijonskih spominkov in papežev blagoslov. Potem so blagoslovili misijonski križ. Po blagoslavljanju je bilo darovanje okrog oltarja; pri darovanju je vsak dobil podobico za spomin od svetega misijona v svetem letu. Po darovanju je bila evharištična procesija, pri kateri je imel vsak gorečo svečko.

Iskreno Vas pozdravlja in roko poljublja

Lizika Mom, uč. 3. r. viš. narodne šole, Fram pri Mariboru.

Lep pozdrav tebi »Lučka« in Vam č. g. urednik!

Prav radi povemo, kaj pri nas novega doživljamo. Tokrat pa smo res nekaj lepega doživeli, oziroma priredili. »Kaj pa?« — boste vprašali. Materinsko proslavo! Boste mislili, ni taka reč, saj jo tudi drugod. Toda pri nas je bilo res nad vse lepo. Kaj ne da smem popisati, kašna je bila naša proslava.

To je bilo učenja in priprav. Malo prej smo ustanovili pevski zbor Marijinega vrtca, ki naj prvič nastopi pri proslavi. A šlo je — celo lepo — kakor so poslušalci rekli.

Zapeli smo zbrani ob Marijinem kipu, najprej v pozdrav naši najboljši nebeški Materi Mariji pesmico »Tebi Marija«. Drug pozdrav je veljal našim dobrim zemeljskim mamicam. Njim smo se poklonili z zborno deklamacijo, »Tebi, o mati!« Po končanem govoru, ki so ga imeli č. g. katehet, smo zapeli pesmico »Zdrava morska zvezda«.

Sledili so razni prizori:

1. »Mati« — prizor ob zibelki, ki ga spremlja otroški pevski zbor.
 2. »Dva računa« — prizor.
 3. »Tožba po materi«, — pela deklica s spremljevanjem harmonija.
 4. »Za materjo« — simboličen prizor.
 5. »Lojzka«, lepa pretresljiva zgodba deklice, ki ji je umrla mati, zato se ji je slabo godilo, dokler je ni Bog poklical k mami v nebesa.
- S pesmijo »Morska zvezda« smo zaključili našo proslavo.

Vedno hočemo biti hvaležni našim mamicam, zvesti pa tudi nebeški Materi Mariji.

Lepo je bilo, hvala Bogu! Dvorana je bila polna ljudi. Dobiček bo za zastavico Marijinega vrtca, ki si jo moramo nabaviti.

Sedaj pa mislimo že na Alojzijevo proslavo. Že sedaj vabimo Vas in vse »Lučkarje« na to proslavo.

Vas pozdravlja Marijin vrtec.

Pilko Marija, Šmarje pri Jelšah.

Prečastiti gospod urednik »Lučke«!

Oglasim se še tudi jaz. Naročnica sem šele prvo leto. Jako rada prebiram Lučko. »Jezusove dneve« izpolnjujem z vso vnemo. Jako mi ugaja »Uhač« pa pesmice in »Priateljski pogovori o sveti maši . . .« Zadela nas je huda in velika žalost. Dne 18. oktobra l. 1934 so utonili naš ljubi očka. Skrbeli so za nas z vso vnemo. Dne 28. nov. pa je umrla 25 letna sestra, po dveletni mučni bolezni na jetiki. Očka pa so zapustili mamo in nas petero neoskrbljenih otrok. Pri nas je sedaj vse žalostno. Moliti pa hočem za oba, ker sta nam toliko dobrega storila.

Prav pristrčno Vas pozdravlja in roko poljublja

Kristika Cepec, uč. II. razr. viš. nar. šole v Sv. Ožboltu ob Dravi.

Prečastiti g. urednik.

Tudi dečki osnovne šole okolica Celje, smo vzljubili »Lučko«. Ne dam je prej iz rok, predno cele ne prečitam. A tudi stare rad pregledujem. Bog Vam plačaj za njo! Kaj bomo storili za evharistični kongres? Lepe pesmice »Kristus, Kralju« smo se skoro vsi »Lučkarji« naučili na pamet. Gospod katehet so bili zelo veseli, ko smo lepo prednašali. Za lep uspeh molimo večkrat v šoli. Tudi sv. zakramente za Veliko noč smo prejeli v ta namen. A tik pred kongresom bomo še enkrat vsi prejeli Jezusa. Ker pa najbrž ne bomo mogli skupno k Vam, na kongres, bomo pa doma šli k dobremu Jezusu. Njemu bomo izročili svoja srca. Pa tudi Vas bomo dobremu Jezusu priporočili.

V Njem Vas prav lepo pozdravlja

Andrenšek Anton IV. r. osn. deš. okol. šole.

Prečastiti g. urednik p. Krizostom!

Dovolite, da se tudi iz našega lepega kraja oglasi nekdo v Vaši zlati »Lučki«. Rada bi Vam povedala kako se imamo. Shod Marijinega vrtca imamo dvakrat na mesec v dvorani prosvetnega doma, kjer molimo, po-jemo in se razgovarjamo. G. voditelj Joža Kunstelj nam povejo veliko dobrega, zakar se jim najlepše zahvalim. Večkrat uprizorimo kako igrice in gremo na krajše izlete. Šli bomo tudi na evharistični kongres, po-častit nebeškega Kralja.

Zanimiv je spomenik v svetovni vojni padlih junakov, ki je, kakor se meni zdi, najlepši na Dolenjskem. Pridite pogledat in se prepričajte

sami, da ne boste rekli: »Trebanci so zaspanci,« ker tega imena ne zaslužimo. Vsak mesec komaj čakamo »Lučke«. Za razlago o sv. maši se g. p. Metodu najlepše zahvaljujem, kakor tudi Vam za trud, ki ga imate za urejevanjem Lučke. — Pošiljam lep pozdrav v Kristusu Vam in tudi vsem Lučkarjem in Lučkaricam, ter jim želim srečne in vesele počitnice.

Lučkarica Mici iz Trebnjega.

Castiti g. urednik!

»Prvo leto sem naročnica lepega lista »Lučka z neba«. Zelo rada čitam zabavne in poučne zgodbe, katerih je vedno mnogo. Pa tudi »Jezusove dneve« izpolnjujem z velikim veseljem, posebno sedaj, ko se pripravljamo na evharistični kongres.

Tudi mariborske šole se bodo udeležile tega slovesnega shoda. V šoli pred poukom vedno molimo za srečen izid evharističnega kongresa. Bog daj, da bodo naše prošnje uslišane.

Vsi Lučkarji in Lučkarice iskreno pozdravljeni!

Justi Breznikar uč. II. r. m. š. šol. sester v Mariboru.

Prečastiti g. urednik Lučke!

Zelo mi ugaja Vaš prelepi listič »Lučka«. Komaj že čakam tistega dne, ko g. katehet oznanijo na prižnici, da je Lučka že prišla. V njej me vse zanima, najbolj pa življenje svetnikov. Pri nas imamo zelo lepo vpeljan Marijin vrtec. Sedaj v maju grem večkrat k sv. maši in sv. obhajilu. Vse za majniško Kraljico Marijo.

Jezusove dneve tudi izpolnjujemo.

Pozdravljena mi bodi Lučka, moja tovarišica skozi celo življenje.

Toplišek Matilda uč. VI. raz. v Leskovcu.

Ko v sončnem jutru se zbudim,
h Gospodu v mislih pohitim.
in njemu vsa se izročim.

Zvesta hočem mu ostati,
dela vsa mu darovati;
pred prestol božji jih poslati

Milka Ketič, Sv. Trojica v Slov. gor.

Dragi »Lučkarji«!

Ne veste koliko veselja smo napravili starotrški in slovenjgraški otroci našim mamicam za njih Materinski dan. — Popoldne na praznik Marijinega Oznanjenja se nas je namreč zbralo čez 180 dečkov in deklic v starotrški cerkvi. Tu so nas po prisrčnem nagovoru naš dekan monsignor Franc Ksav. Meško slovesno sprejeli v Marijin vrtec. Mnogo naših mamic in očetov je bilo navzočih pri sprejemu. Vsi srečni so gledali s kakim ponosom se vračamo od oltarja z Marijinim znakom na prsih. In kako ne bi bili srečni in veseli? Saj dobro vedo, da smo se izročili najboljšemu varstvu — Marijinemu. — Odslej pa hočemo Marijo še bolj ljubiti in vedno tako živeti kakor hoče On, katerega nam je dala v naše odrešenje.

Starotrški in slovenjgraški »Lučkarji«.

Bil je to za vse dan veselja. Hoteli pa smo imeti tudi spomin na ta srečni dan. Zato smo se po slovesnih večericah, ki so sledile sprejemu, še slikali. Povedati moramo, da smo pri Marijinem vrtcu tudi vsi Lučkarji in Lučkarice. In ker se mi vedno veselimo z vsemi Lučkarji, ako čitamo, kako napredujejo, zato tudi vam sporočamo, da se tudi vi z nami veselite naše sreče.

Dragi »Lučkarji«! S čistimi dušami smo se izročili Mariji. Saj smo opravili prejšnji dan sv. spoved, na dan sprejema pa sv. obhajilo. Bog daj, da bi čiste duše z Marijino in Jezusovo pomočjo tudi vedno ohranili.

Pozdravljamo vse

starotrški in slovenjgraški Lučkarji in Lučkarice.

Starotrške in slovenjgraške »Lučkarice.«
(Na desni zgoraj g. pisatelj Ks. Meško.)

Prečastiti g. urednik!

Zelo mi ugaja Vaš listič »Lučka«, katero imam naročeno že tretje leto. Najrajše pa čitam življenje svetnikov. Želim samo, da bi naša »Lučka« izšla v večjem obsegu. Naznanim Vam tudi, da pridno hodim k šmarnicam. Tam s petjem in molitvijo častimo Marijo, majniško Kraljico. Tudi Vam moram povedati, da nas hočejo zapustiti, med nami šolarji tako priljubljeni naš g. katehet. Zelo bi nam bilo žal in vsi iz srca želimo, da ostanejo še dalje med nami.

Prisrčno pozdravlja Vas in vse »Lučkarje«

Zora Bregant, učenka 4. raz. v Krčevini pri Mariboru.

Castiti gospod urednik!

Pri nas ima »Lučka« štirideset naročnikov. Prav vesela sem, ko jo gospod župnik prinese v šolo. Zelo dolgo sem si želela spoznati gospoda urednika »Lučke«. Kako sem bila vesela, ko so nam gospod župnik v šoli povedali da pridejo gospod urednik »Lučke« osebno k nam, in sicer na cvetno nedeljo, ob priliki Evharističnega sestanka šolske mladine. Težko sem čakala ta dan in hvala Bogu izpolnile so se mi želje. Na cvetno nedeljo smo imeli v Društvenem domu lepo Evharistično prireditev šolske mladine s petjem, igrico in deklamacijami. Prišli so tudi gospod urednik »Lučke«, ki so nam v lepem govoru povedali zgodnico o bl. Imeldi, o siromašnem dečku Kolumbinu in o sv. Tarciziju. Bog daj, da bi mi te svetnike lepo posnemali! Gospodu uredniku se za njih nauke iskreno zahvaljujemo. Želimo, da bi še mnogokrat prišli k nam, ter nam še kaj lepega povedali.

Vas in vse Lučkarje iskreno pozdravlja

Peternel Terezija, učenka 4. razreda v Preski.

Za misijone so darovali:

Slokar Bojan 1, Verovšek Marijan 0.50, Indolf Silvo 3, Theuerschuh 10, Turk Stanko 2, Rezar Janez 1, Židon Alojzij 1, Pestotnik Marija 1, Voje Ignacij 1, Kastelic Stanko 0.25, Čebin Branko 0.50, Musor 2, Primožič 1, Turk 0.25.

Znamke in stanijol so poslali:

Otroci slovenjgraške osnovne šole, zlasti Grobelnik Ivanka in Zemlič Marija. — Lučkarice pri sv. Heleni: Vodopivec Branka, Zupančič Marija, Zupančič Mimi, Zupančič Veronika, Vidmar Minka, Cerkvenik Marija, Cerar Marija, Jemc Marija, Jemc Mimi, Jerina Marija, Gril Julka, Jemc Tilka. — Gdčna Zofka Vidovič iz Maribora. — Učenke III. in IV. deklšiške šole v Mariboru. — Deklice osn. šole v šiški.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)

Ta ovitek shrani, ker je samo eden za celo leto, in položi vanj vsako številko „Lučke“ takoj, ko jo prebereš.

Halo! Na noge!

Če poznaš otroka, ki še ni naročen na »Lučko«, ga pregovori, da postane takoj naročnik tega najpri-ljubljenejšega verskega mesečnika za mladino, ki stane za celo leto le 5 Din. Storil boš s tem veliko apostolsko delo.

Otrok, ki se zvesto drži tega, kar ga uči »Lučka« in izpolnjuje vsak dan »Jezusove dneve«, ki so »Lučki« priloženi, bo čisto gotovo srečen v življenju in ob smrti!

Pišite po »Lučko« na naslov:

Uprava »Lučke z neba«
Ljubljana, Marijin trg 4.